

krant brengt de pijnpunten van onze ouderenzorg in kaart, aan de hand van getuigenissen van zorg- en verpleegkundigen, bejaarden en hun families.

SLOT Zo kan het ook

De slaapkamers in Panhuys Park: geen kille ziekenhuissfeer, maar een parketvloer en gezellige meubeltjes.

Bewoners die naar de kapper willen, kunnen in het eigen kapsalon van het woonzorgcentrum terecht.

In een speciaal bad kunnen de bejaarden genieten van een therapie met etherische oliën.

Op bezoek bij het exclusieve 'Panhuys Park'

Het woonzorgcentrum dat op een hotel lijkt

Elk middagmaal wordt aan tafel uitgeschept, in het restaurant met stijlvol gedekte tafels. Foto's Joost De Bokk

En of het anders kan. Bejaarden die het Panhuys Park in Destelbergen op hun visitekaartje hebben staan, wonen in één van Vlaanderen meest exclusieve rusthuizen. Ze betalen er weliswaar 74 euro liggeld per dag, maar wanen zich dan ook op hotel. Geen refter hier, maar een restaurant. Geen schamele 4 euro foodkost per dag per bewoner, maar ruim 8 euro. En daar horen verse bloemen op tafel bij.

Zowaar, woonzorgcentrum Panhuys Park zou effectief een mooi hotel kunnen zijn, mocht je niet beter weten. Knusse design-salons, brede gangen die baden in sfeerful licht, een kapsalon binnen handbereik en een restaurant met klassevol gedekte tafels. «Zeg hier nooit refter», lacht Marc Verbruggen, afgevaardigd bestuurder van de commerciële groep Orpea die in België 41 woonzorgcentra bezit.

Ook opvallend: dat hier precies wel véél personeel rondloopt. Het is net etens-tijd, moeizaam stappende residenten worden persoonlijk door een verzorgster in smetteloos wit pak naar hun tafel begeleid. Van zodra de bewoners zijn neergezeten, staat het keukenpersoneel al klaar om hun soep uit te schep-pen. Het menu van deze middag? Crécysouep (een romige wortelsoep), kabeljauwfilet in een krokant korstje met huisgemaakte tartaarsaus, een lenteslaatje met stoomaardappelen en Citroentaart.

Dat ze het hier dan toch niet kunnen rooien met een foodkost van 4 euro per dag? «Zeker niet», aldus Marc Verbruggen. «Onze foodkost bedraagt ruim 8 euro. Ons eten wordt elke dag vers aangeleverd en in de eigen keuken bereid door de chef-kok en zijn sous-chef. Er zit ook een nutritioneel plan achter. Ons medico-sociaal departement waakt erover dat de menu's niet alleen gevarieerd zijn, maar dat ze ook alle ingrediënten bevatten die onze doelgroep moet krijgen.»

Fingerfood

«Mensen met slikproblemen bijvoorbeeld krijgen hier net dezelfde menu's, alleen in aangepaste of gemixte vorm. En even mooi gepresenteerd. Onze ges-desoriënteerde bewoners eten *fingerfood*: ook dat zijn dezelfde menu's, maar zo aangepast dat ze het met de handen kunnen eten. Contact met eten is voor demente mensen belangrijk.» En het prijskaartje voor de bewoners? «Een eenpersoonskamer van 25m² kost

74 euro per dag, een suite van 40m² kost 127 euro, een tweepersoonskamer kost 66 euro per persoon en op onze eenheid voor alzheimerpatiënten en bewoners met dementie kost een kamer 81 euro. Maar die laatste groep krijgt hier een specifieke omkadering.»

Uitstappen

Niet goedkoop allemaal. «Op kwaliteit staat nu eenmaal een prijs», zegt Marc Verbruggen daarvan. «Het zit hier stampvol, al onze 106 kamers zijn bewoond. We zitten hier zelfs met een wachtlijst. De vraag naar dit soort luxeverblijven is groot. Veel mensen zijn bereid om de gemiddeld 500 tot 700 dagen dat ze hier wonen, door te brengen in kwaliteit, zoals thuis. 'La maison dans la maison.' Wij spelen in op die vraag. Mensen willen nu eenmaal de keuze hebben. Zoals je ook

Een kamer van 25m² kost 74 euro per dag. Maar alle 106 kamers zitten vol — we moeten zelfs met een wachtlijst werken

Bestuurder Marc Verbruggen

altijd klanten zal hebben voor het Sofitel en klanten voor de Georges V.» «Je moet natuurlijk ook zien wat de bewoners krijgen voor die prijs», haakt Orpea-woordvoerder Baudouin Peeters in. «Elke dag zijn er minstens twee activiteiten. We doen uitstappen, driemaal per week kunnen de residenten zich hier ontspannen met Balneotherapie (baden met etherische oliën, red.) of in onze snoezelruimte en we hebben hier ook een therapeutische tuin.» Of ze in Panhuys Park ook last hebben van een personeelstekort? «De Riziv-norm volstaat niet om correcte, kwalitatieve zorg te geven», zegt Marc Verbruggen. «Daarom zitten we hier in Destelbergen met ons personeel 35% boven het wettelijk kader. En dat is nodig ook.» Orpea had vorig jaar in België een zakencijfer van 150 miljoen euro. De hele groep — 431 sites in onder meer Frankrijk en Italië — boekte vorig jaar anderhalf miljard euro, waarvan 5 tot 6% winst. (AG)

markten en andere grote activiteiten organiseerden waar meer dan duizend man op afkwam. Omdat we het onze mensen zo graag gunden. Daarom.» «We hebben die vakantie aan zee uiteindelijk afgeschaft omdat we het niet eerlijk vonden dat de zwaar hulp-behoevenden nooit mee konden. Maar: in plaats daarvan hielden we elk jaar een vakantie in het rusthuis! Elke afdeling mocht een vakantieland kiezen en heel de week stond in het teken van dat land. Kozen de bejaarden Grieken-land, dan liepen het personeel en de vrijwilligers een hele week in wit-groene klederdracht op sandalen, klonk er Griekse muziek, stond er Grieks eten op het menu en sloten Griekse muzikan-ten de vakantieweek af. Kozen de bejaarden voor de zee, dan lag er een

camion zand in de gangen en stonden er overal strandstoelen.» «Of neem nu de melktoer 's avonds, waarbij de bejaarden mogen kiezen uit yoghurt, botermelk of chocomelk», zegt Maria. «Awel, ik heb aan dat lijstje ook een trappistje en een portootje toegevoegd. Op voorwaarde dan wel dat de mensen hun slaappil achterwe-g zouden laten. (lacht) Waarom niet? Dat is toch lekker? Daar slaap je toch ook goed van? En er is toch niks fijner dan mensen te laten genieten?» «De mooiste zorg is de ouderenzorg», besluit Maria. «Ouderenzorg is de meest warmmenselijke zorg die er be-staat. Omdat je zo dicht bij de mensen kan zijn. Als je in een rusthuis kan doen wat je goed vindt voor de ouderen, dan vind je daar de hemel op aarde.»

«Sinds mama verhuisde, kan ze weer lachen»

De 88-jarige Joanna Vanderstraeten (foto) kan weer lachen. Haar zoon Theo (58) verhuisde haar eind vorig jaar naar een ander rusthuis — Huize Wispelaere in Lebbeke — waar de dementerende vrouw zich weer goed voelt. «Want hier krijgt ze aandacht.»

«Mijn moeder zat vorig jaar vijf maanden in een rusthuis in Buggenhout, waar ze van miserie zo overstuur geraakte dat ze begon te zeggen dat ze dood wilde», vertelt Theo. «Ik was daar het hart van in. Elke avond zat ze na het avondeten om vijf uur alleen op haar kamer, niemand die zich over haar ontfermde. Om zeven uur moest ze

gaan slapen, terwijl ze dat niet wilde. Moeder werd ginds angstig. En de reactie van het personeel? 'Ach, we zullen haar wel temmen!' Die lelijke zin vergeet ik nooit meer.» «Ik zat zo met moeder in dat ik haar verhuisd heb naar Huize Wispelaere», vervolgt Theo. «En hier krijgt ze geluk-kig zo veel meer aandacht van het personeel en hoeft ze pas om tien uur te gaan slapen. Er zit opnieuw leven in mijn moeder. Dat merk ik aan alles. Ze is gerust, niet langer bang. Wat aan-dacht al niet kan doen. Ginds zei ze, als ik na mijn bezoek wegging: 'Neem me mee terug naar huis.' Hier zegt ze elke avond: 'Tot morgen Theo!'» (AG) Foto PN

